

θελών του και τον μύθον την επιστήμη την έκαμε μυθιστόρημα. Και το μυθιστόρημα είναι το μόνον ελκυστικόν βιβλίον δια τους πολλούς. Δεν κουράζει. Η περιέργεια να ιδώμεν τί άπέγιναν οι ήρωες, μάς κάμνει να το διαβάσωμεν μέχρι τέλους. Έν βιβλίον του Βέρν είναι συγχρόνως και από τα δύο: μύθος και 'Επιστήμη' διήγημα και Γεωγραφία περιπέτεια και 'Αστρονομία' φαντασία και Γεωλογία χαρακτήρες και Μηχανική ψυχολογία και Ζωολογία. Έχει λοιπόν διπλούν πάντοτε ενδιαφέρον, διπλούν θέλητρον, διπλήν έλξιν. Και δι' αυτό είναι ελκυστικώτερον και θελκτικώτερον από κάθε άλλο βιβλίον, το όποιον θά ήτο καθαρώς μυθιστόρημα ή καθαρώς 'Επιστήμη'. Ο συνδυασμός αυτός, ό έπινοήθεις και τελειοποιήθεις υπό του 'Ιουλίου Βέρν, —ιδού το μυστήριον της μοναδικής του έπιτυχίας.

Λέγουν ότι ο 'Ιούλιος Βέρν δεν είναι συγγραφεύς μεγάλης φιλολογικής αξίας, ότι ή ψυχολογία του είναι στοιχειώδης, ότι το ύφος του είναι χαλαρόν. Είς τουτό δεν έχουν άδικον ύπαρχουν συγγραφείς ολιγώτερον δημοφιλείς, οι όποιοι τον υπερβαίνουν κατά το ύφος, κατά την τέχνην έν γένει. Άλλ' ή αξία του 'Ιουλίου Βέρν είναι άλλη. Τα μυθιστορήματά του, ώς μυθιστορήματα, δεν είναι κυρίως έργα ψυχολογίας και χαρακτήρων, δεν είναι είκόνες της πραγματικής ζωής, δεν είναι μελέται του ανθρώπου, είναι έργα πλοκής, περιπετειών, άπροσοχήτων. Και είς τουτό ο 'Ιούλιος Βέρν ανέδειχθη άριστοτέχνης όσον όλίγιος. Λέγουν ακόμη ότι και ή επιστήμη του δεν είναι τόσον άληθινή και θετική, ότι και είς αυτήν δουλεύει πολύ ή φαντασία. Άλλ' άκριβώς δια τουτό ο Βέρν έφάνη πολλάκις επιστημονικός Προφήτης. Προείδεν έφευρέσεις, ανακαλύψεις, προόδους, τελειοποιήσεις, επιστημονικά θαύματα. Πολλά καταπληκτικά έφαρμογαί των νεωτέρων χρόνων, εύρίσκοντα έν σπέρματι είς τα μυθιστορήματά του. Και ποίος είξεύρει τί έπιφυλάσσει ακόμη το μέλλον! Ποίος είξεύρει μήπως και αυτή ή συγκοινωνία με τους πλανήτας, την όποιαν έφαντάσθη είς κάποια μυθιστορήματά του, δεν πραγματοποιήθη μίαν ήμεραν, και μήπως οι απόγονοί μας δεν θά κάμνουν άληθινά τα ταξείδια είς την Σελήνην, τα όποια ήμείς εκάμαμεν δια της φαντασίας, αναγινώσκοντες τον 'Ιούλιον Βέρν!

Πολλά μυθιστορήματα του 'Ιουλίου Βέρν έδημοσίευσεν έως τώρα ή Διάπλασις. Μεταξύ αυτών και την «Σφίγγα των Πάγων», ή όποία είναι το άριστούργημά του. Ο Βέρν είναι άνέκαθεν ό προσφιλέστερος συγγραφεύς των νεαρών μας αναγνώστων, και ή λύπη των δια τουτό ύπήρξε βαθύτα, όταν έμαθαν τον θάνατόν του, και ή ανησυχία των επί-

σης. Τί θάναγινώσκουν λοιπόν είς το έξής, αφού απέθανεν ο 'Ιούλιος Βέρν; Ός πρός τουτό, είμπορούν να ήσυχάσουν. Από τα εκατόν βιβλία του Βέρν πολλά είναι ακόμη άμετάφραστα, και ή Διάπλασις σκοπεύει να μεταφράση τα καταλληλότερα. Και έως να έξαντληθούσιν αυτά, δεν είναι άπίθανον να φανή άλλος συγγραφεύς, έφάμιλλος του 'Ιουλίου Βέρν, πρωτότυπος, έπινοών και αυτός νέον είδος, ακόμη ωραιότερον και ελκυστικώτερον.

Έπειτα είναι και οι μιμηταί. Το είδος των «Παραδόξων Ταξιδιών» έχει έλκύση πολλούς συγγραφείς μ' έπιτυχίαν. Η «Πόλις του Χρυσού» παραδειγματος χάριν, δεν είναι τόσον τερπνή και διδακτική, όσον έν μυθιστόρημα του Βέρν;

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

— Τι θά 'πῃ ή μητέρα; ... Άχ! Παναγία μου, τί θά πῃ τώρα ή μητέρα;

Στέκεται λυπημένη και βασανίζεται ή Μαρίνα, με αυτήν την ιδέα. Από άπροσεξίαν της, είχε σπρώξει ένα ωραϊον άνοθοχοϊέον από πορσελάναν, πού ήτο έπάνω είς το τραπέζι της σάλας. Και το άνοθοχοϊέον έπεσε κάτω κ' έσπασε.

Στέκεται ή Μαρίνα εμπρός είς τα συντρίμματα του πολυτίμου άνοθοχοϊείου, βλέπει τα άνθη σκουπισμένα είς το χαλί, και ζητεϊ να εύρη δικαιολογίαν δια την άπροσεξίαν της.

Δικαιολογίαν ή κανένα ψεύμα; — Μάλλον το δεύτερον.

— Είμαι μόνη εδώ. Κανένας δεν θά με μαρτυρήση. Θά 'πώ πώς δεν το έσπασα εγώ.

Αυτό εύρηκε, αυτό έσοφίσθη με το μικρό της κεφάλι, με το μικρό της το μυαλό, ή Μαρίνα.

Βλέπει ή μητέρα το σπασμένο άνοθοχοϊέον. Φωνάζει την κόρην της:

— Μαρίνα, ποίος έσπασε αυτό το βάζο; Θέλω να μου 'πῃς την άλήθειαν. Αν το έσπασες εσύ, έπειδή δεν το εκάμας έπίτηδες, θά σε συγχωρήσω με όλη την καρδιά μου.

— Όχι, μαμά, δεν το έσπασα εγώ. Δεν επάτησα το πόδι μου, εγώ, εδώ μέσα. ... Πώς να το σπάσω λοιπόν;

— Τότε θά το έσπασε ή υπηρέτρια. Ήλθε, φαίνεται, να ξεσκονίση, και το έρριξε κάτω ή άπρόσεκτη.

— Αυτό είναι, μαμά, λέγει ή Μαρίνα εγώ, σε βεβαιώ, δεν το έσπασα...

— Ω! τί άσχημα πού κάμνει, να λέγη χωρίς έντροπήν, αυτά τα ψεύματα! Φαντασθήτε. ... είναι αυτή ή ένοχος, και άφίνει να κατηγορήσουν ένν άλλον άνθρωπον, ένα αδών! — Ω! Μαρίνα! αυ-

τά τα ψεύματα αποδεικνύουν, ότι δεν είσαι καθόλου καλό κορίτσι.

Πόσες φορές δεν έγινες έτσι άφορμη να τιμωρηθῇ ο μικρός αδελφός σου δια σφάλματα, τα όποια εσύ μόνη σου τα εκάμας! Πόσες φορές δεν εμάλωσαν εξ αιτίας σου την υπηρέτριαν, χωρίς να πταιή, ή κακομοίρα!

Λησμονείς όμως, δεσποινίς Μαρίνα, ότι, αν κανείς δεν ήτο παρών δια να σε μαρτυρήση, ύπαρχει ένα μάτι, πού όλα τα γνωρίζει.

— Αν διεφύγες από τα βλέμματα της μητέρας σου και της διδασκαλίσσης σου, δεν θά διαφύγης όμως ποτέ από το όξυ βλέμμα του Θεού, ό όποιος έχει τοποθετήση έντός ήμῶν ένα φοβερόν και τρομερόν μάρτυρα και κατήγορον: την Συνείδησιν.

Αυτός ό κατήγορος όμιλει τώρα, αυτός σε κάμνει και κοκκινίζεις σαν παπαρούνα δια να μαρτυρήση το ψεύμά σου.

Η μητέρα σου άμέσως το βλέπει ότι ψεύδεις. Και το ψεύμα σου θά την εκάμνε να σε αγαπᾶ ολιγώτερον, αν ήτο δυνατόν ποτε ή αγάπη της μητέρας δια το παιδί της να ολιγοστεύση και να μικρύνη. . .

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΡΟΔΟ

Στη μικρή τριανταφυλλιά μου Σε μίαν άκρη έρημική, Στέλνει ο ήλιος μίαν άκίνα Μία ματιά του ρίχνει εκεί.

Ήταν μισομαραμένη 'Απ' τον άγριο καιρό. 'Αναγάλλιασε, και βγαίνει 'Ενα ροδο δροσερό.

— Μέσ' στα μαύρα νέφη ο ήλιος Σε λιγάκι θά κρυφθῇ, Και το ροδο το καίμενο 'Απ' το κρύο θά χαθῇ.

Νά, δεν άνοιξεν ακόμα Στ' άγκαθόπλεκτα κλαδιά, Το χλωμό του δείχνει χρώμα Δίχως άχνη μυρωδιά.

— Αν την άνοιξι άνθοσος, Θάχε κι' άλλα σουντροφιά, Θάχε μυρωδιά και χάρι, Θάχε χάρι κ' ευμορφία.

Τώρα λίγο θενά ζήση Μεσ το κρύο μοναχό, Κ' ύστερα θά ξεφυλλίση Θα πεθάνη το φτωχό. . .

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

— Ο ιατρός του είπε πώς έκινδύνευσε να μείνη χωρίς αίμα.

— Και σεις... διατί άργήσατε; ήρώτησεν ο Δόν Ραφαήλ.

— Έγάσαμεν τον δρόμον μέσα στο δάσος.

— Πόσον... άνησυχῆσα... Και οι 'Ινδοί;

— Δεν τους είδαμεν, είπε ο Βαλάσκος. Κ' εσείς;

— Τα 'χην... τα 'χην...

Και δεν ήμπορεσε να έξακολουθήση. Έπεσε βαρῦς είς το χώμα, και ο ύπνος τον έπήρεν άμέσως. Ο 'Ινδός έκοιμάτο με δυνατά ροχαλητά...

— Άς τους άφίσωμεν ν' αναπαυθούσιν ήσυχοι, είπεν ο ιατρός. Η ανάπαυσις θά τους ώφελήση...

Και άπαντών είς τας έρωτήσεις του 'Αλόνσου, τῷ εξήγησε πώς αι έμπούσαι εκμυζούν το αίμα των κοιμωμένων ανθρώπων και ζῶων, χωρίς να τους έξυπνήσουν. Τα αίμοδόρα αυτά πτερωτά ζῶα είναι έφωδιασμένα με μίαν μικράν προβοσκίδα, ή όποία ενεργεϊ ως βεντούζα και είναι ώπλισμένη με μικράς θηλάς, πού έχουν την δύναμιν να τρυπούν. Πέφτουν άπαλά επάνω είς τον άνθρωπον πού κοιμάται, τρυπούν σιγά-σιγά το δέρμα του, χωρίς να τον κάμουν να πονέση, και αρχίζουν το πιπίλισμα. Δια να μὴ έξυπνήσῃ ο άνθρωπος, τον άνεμίζουν άργά και άθορύβως με τας πτερυγίας των. Όταν παραφουσκώσουν την γαστέρα των με αίμα, πετοῦν και φεύγουν, αν δε ο άνθρωπος ή το ζῶον δεν έξυπνήσουν, διατρέχουν τον κίνδυνον ν' αποθάνουν, διότι το αίμα έξακολουθεϊ να ρέη από την πληγήν...

Ο ιατρός και ο 'Αλόνσος ήναψαν ξηρά ξύλα δια ν' απομακρύνουν τους κώνωπας, οι όποιοι είς τας όχθας του 'Ορενόκου συναθροίζονται κατά εκατομμύρια και προξενούν φοβερούς πόνους όπου κεντήσουν, και κατόπιν έξηπλώθησαν πλησίον των συντρόφων των, έπιβλέποντες συγχρόνως το παρακείμενον δάσος και τας όχθας του ποταμού.

Έπέρασαν όμως ήσυχα την νύκτα, αν και επανειλημμένως, υπό τα πυκνά φυτά άντήχθησαν τα τρομακτικά νιουρίσματα των ιαγουάρων και τα ουρλιάσματα των κογουάρων, οι όποιοι είναι μεν μικρότεροι και όχι όσον οι πρώτοι άγριοι, αλλά πάντοτε επικίνδυνοι.

Κατά την αυγήν, ο Δόν Ραφαήλ, όστις είχε κοιμηθῇ βαθύτατα έξυπνησεν. Ήτο αδύνατος ακόμη, αλλά, έσηκώθη μόνος του και διηυθύνθη προς την λέμβον, λέγων είς τους συντρόφους του:

— Άνάγκη να φύγωμεν.

— Εϊσθε τρελλός, φίλε μου; ήρώτησεν ο ιατρός. Σας χρειάζεται ανάπαυσις. — Θ' αναπαυθῶ άργότερα. Άλλως τε με καλό κρασί και με κρέας γρήγορα θ' ανακτήσω τας δυνάμεις μου.

— Άλλά τί άνάγκη είναι να φύγωμεν; — Οι 'Ινδοί προπορεύονται...

— Εκείνοι που έρριψαν το βέλος... Είδαμεν τα 'χην των. Πού είναι ο Γιαρουρής;

— Παρών! άπήντησεν ο 'Ινδός όστις ήρχετο κατόπιν των.

— Μπορείς να κρατήσης το τιμόνι; — Ναί, αφέντη.

— Άς έπιβασθῶμεν λοιπόν.

Ο ιατρός και ο 'Αλόνσος έσπευσαν ν' ανοίξουν τα πανιά, και ή λέμβος ήρχισε, με το έλαφρόν άεράκι, ν' αναπλή τον ποταμόν. Έπαίρνει τέσσερα περίπου μίλια την ώραν.

— Τώρα είμπορείτε να όμιλήσετε, Δόν Ραφαήλ, είπεν ο ιατρός. Άνυπομονούμεν να μάθωμεν πώς άνεκαλύψατε τα 'χην των 'Ινδῶν πού μας έρριψαν εκείνο το βέλος.

— Φοβοῦμαι μήπως κάποιοι μάς έπρόδωσε, φίλοι μου, είπεν ο καλλιεργητής. Εκείνοι οι 'Ινδοί, είμαι βέβαιος τώρα, προπορεύονται δια να μας έτόιμάσουν ενέδραν ίσως...

— Άλλά ποίος να μας προδώση;... Κανείς άλλος δεν ήτο είς την ταράτσαν, έκτός από ήμάς.

— Δεν γνωρίζω, αλλά άκουστέ με: εγώ και ο Γιαρουρής εκάμαμε προχωρήση μέσα στα δάση του Κασσανάρε, όταν είς ένα σύνδεστρον τόπον εύρήκαμεν μίαν φωτιάν, πού δεν είχε σβύση έντελώς ακόμη. Είς το ύψρον χώμα έφαίνοντο 'χην από τα κοντάκια δύο τουφεκίων και από γυμνά πόδια εκτός τουτου εύρήκαμεν έν βέλος όμοιον προς εκείνα πού μας έρριψαν... Οι 'Ινδοί, όπως γνωρίζετε, είναι περιήρημοι είς το ν' ακολουθούσιν τα 'χην, λοιπόν ο Γιαρουρής τα ήκολούθησεν έως ότου εφθάσαμεν είς την όχθην του Κασσανάρε. Εκεί είδαμεν, βαθύτα σκαμμένο μέσα στην λάσπη, το 'χηνος ένός μονοξύλου. Είς μάτην έψάξαμεν είς τας όχθας κ' έγυρίσαμεν είς την συμβολήν του ποταμού δια να το εύρωμεν, όλίγον όμως μετά την δύσιν είδαμεν μακράν ένα μαύρο στίγμα επάνω είς τα ύπόλευκα νερά του 'Ορενόκου. Λάθος δεν ήτο δυνατόν να γίνη ήτο το μονοξύλον κ' έρευγε προς δυσμάς, αναπλέον τον ποταμόν.

— Μά, ποίοι να είναι αυτοί οι 'Ινδοί; ήρώτησεν ο ιατρός, αφού έμεινε σιωπηλός όλίγας στιγμάς.

— Αυτό συλλογίζομαι κ' εγώ, άπήντησεν ο καλλιεργητής, και δεν ήξεύρω τί να υποθέσω.

— Μήπως ήκολούθησε κανένας τον Γιαρουρῆν, δια να μάθη τί τον παρσίγησεν να έξαταλείψη την φυλήν του;

— Δεν είναι άπίθανον και αυτό... — Γνωρίζεις τουλάχιστον, έξάδελφε, ποιον θέλει να εκδικηθῇ ο Γιαρουρής; ήρώτησεν ο 'Αλόνσος.

— Κατώρθωσα να το μάθω, είπεν ο Δόν Ραφαήλ χαμηλώνων την φωνήν. Ο Γιαρουρής ήτο ένας από τους άνδρειότερους 'Ινδούς της φυλής των Κασσιπαγόττων, ή όποια είναι σύμμαχος των 'Ηπειρομερίων και των 'Ορεονόκων ήτο όμως πολύ φιλόδοξος και ήθελε να γίνη ύπερτατος άρχηγός των 'Ιτών του 'Ηλίου. Άλλά κ' ένας άλλος, κάποιος Γιόπης, ήθελε την άρχηγίαν. Όταν απέθανεν ο άρχηγός, λυσσώδως ήγωνίσθησαν ποίος να τον διαδεχθῇ, αλλά φαίνεται ότι αι σύμμαχοι φυλαί έπροτίμησαν να εκλέξουν τον Γιόπην. Δεν έγινε λοιπόν άρχηγός ο Γιαρουρής, και το άποτέλεσμα ήτο ότι όμως μίσος αιώνιον, όχι μόνον εναντίον του άντιπάλου του, αλλά και εναντίον όλων των όμοφύλων του. Έγνωρίζει βεβαίως τας προσπάθειας που έχουν κάμη οι λευκοί δια να έξακριώσουν την ύπαρξιν της περιφήμου πόλεως, και δι' αυτό ήλθε προς ήμάς. Εκπίζει χωρίς άλλο να γίνη καμμία εισβολή λευκῶν δια ν' ανατρέψη τον Γιόπην.

— Δεν παίζομεν καλόν μέρος είς αυτήν την υπόθεσιν, έξάδελφε, είπεν ο 'Αλόνσος. Έγίναμεν ύπασπισταί ένας προδότου.

— Έμένα μου άρκει να έξακριώσω ότι ύπαρχει το 'Ελδοράδον, είπεν ο Δόν Ραφαήλ, και αυτό προς το σήμερον της ιστορίας και της γεωγραφίας. Δια τον Γιόπην και τον Γιαρουρῆν, δεν θά χαλισθῶ διόλου, και θά τους άφίσω να έρίζουν δια την έξουσίαν. Αν δεν πάρωμεν τους θησαυρούς πού μας ύπεσέθη ο Γιαρουρής, θά περάσωμεν και χωρίς αυτούς. Είμαι άρκετα πλούσιος, και σύ, το ξεύρεις καλά, είσαι ο κληρονόμος μου.

— Ευχαριστώ, έξάδελφε, είπε μετιδών ο 'Αλόνσος. Άλλά, άμα θάσωμεν είς την Μανόαν, ο Γιαρουρής θ' άπατήση να τον βοήθησωμεν.

— Θά προσπαθήσωμεν καί να κάμωμεν προς χάριν του, άλλ' αν αι φυλαί των 'Ιτών του 'Ηλίου άρνούνται να τον δεχθούσιν ως άρχηγόν των, άς τα βγάλῃ πέρα μόνος του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Η ΕΝΕΡΓΑ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Η συνδιάλεξι των τριών λευκῶν επί του σπουδαίου τούτου ζητήματος έμεινεν έως εδώ. Ήσαν σύμφωνοι και οι τρεις να έξακολουθήσουν όπωςδῆποτε το ταξείδι των έως την Μανόαν, να ιδούσιν επί τέλους την Πόλιν του Χρυσού.

Η λέμβος άνέπλεε τον μεγάλον ποταμόν. Τα νερά του 'Ορενόκου έκυλούσαν πάντοτε άργά-άργά, διότι ή κοίτη

του έχει ελαχίστην κλίαιν, καθ' όλον τὸ ἀπέραντον μήκος της. Τὰ δάση διεδέγοντο τὰ δάση, καὶ τὰ γένη τῶν ποικίλων ζώων καὶ πτηνῶν προσεῖλκυον πάντοτε τὴν περιέργειάν τῶν ταξιδιωτῶν. Διάφορα ἐπεισόδια συνέβησαν εἰς αὐτοὺς μετὰ τὰ ὑδρόβια ζῶα. Ἠκούσθησαν καὶ πάλιν τὰ μυστηριώδη συνθήματα τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὅποιοι ἐμιμοῦντο τὴν φωνὴν τοῦ ραμφοστοῦ. Ὅταν μάλιστα ἐφθασεν ἡ λέμβος πλησίον τοῦ μεγάλου παραποτάμου Μέτα, ὁ Γιαρουργὸς εἶδε καὶ τὸ μονόξυλον, τὸ ὁποῖον, σκεπασμένον μετὰ ξηρὰ κλαδιά καὶ χόρτα, ἀνέπλεε τὸν ποταμόν,

« Μόλις ἐφθασαν ἐπάνω, εἰς τὸ κέρασ... » (Σελ. 132, στήλ. γ΄.)

ἀθέατον ἐντελῶς διὰ τοὺς μὴ ἤσκημένους ὀφθαλμοὺς. Μετὰ τριήμερον ποταμοπλοΐαν ἐπέρασαν ἀπὸ μίαν στενὴν διόδον τὸν καταρράκτην τοῦ Ἀποῦρε, ὅπου ὅμως ὀλίγον ἔλειπε νὰ ναυαγήσουν, διότι οἱ προπορευόμενοι μυστηριώδεις Ἰνδοὶ εἶχαν τεντώση ὑποβρυχίως ἓνα σχοινί, πλεγμένον ἀπὸ βοῦβρα, μεταξὺ τῶν δύο βράχων, οἱ ὅποιοι ἐσχημάτιζαν τὴν διόδον. Ἐὐτυχῶς ὁ Δὸν Ραφαήλ ἐπρόφθασε καὶ ἔκοψε τὸ σχοινί μετὰ τὸ μαχαίρι του, καὶ ἡ λέμβος δὲν παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος εἰς τοὺς βράχους.

Πέντε κατόπιν ἡμέρας ἐφθασαν ἐμπρὸς εἰς τὸν καταρράκτην τοῦ Μαϊπούρη, ὅστις σχηματίζεται ἀπὸ διάφορα νησάκια καὶ μερικοὺς σκοπέλους ἐπιβλητικὸς τὴν ὄψιν καὶ κατέχοντας ἕκτασιν ἐνὸς περίπου μιλλίου. Ἡ διάβασίς του δὲν ἦτο δύσκολος, ἠδύνατο ὅμως νὰ καταστῇ ἐπικίνδυνος, ἐνεκα τῶν ὀρυμνικῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται καὶ θραύονται μετὰ ἤχον καθὼς τῆς βροντῆς ἀνάμεσα εἰς ἄλλους ἐκείνους τοὺς μαύρους βράχους καὶ τὰ συντρίμματα τῆς γῆς.

Πυκνὸν νέφος λευκῶν καλύπτει ὅλον τὸν καταρράκτην καὶ ὑψοῦται ὡς παμμέγιστος θόλος. Εἰς τὰ ἄκρα τοῦ θόλου τούτου φαίνονται λαμπρότατα ἱριδίζεις, αἱ ὁποῖαι διαρκῶς ἀλλάζουσι χρώματα καὶ διαστάσεις. Ἀποῦ προσήγγισαν καὶ εἰς τὰς δύο ὄχθας, διὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ἦσαν ἐρημοί, διότι ἐφοβοῦντο καὶ δευτέρα ἐνέδραν, οἱ ταξιδιωταὶ μας ἀπεφάσισαν νὰ ἀντιμετωπίσουν ἀμέσως τὸν καταρράκτην, διότι ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε πρὸς τὴν δύσιν, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ διακινδυνεύσουν τὴν νύκτα μέσα εἰς ἐκεῖνους τοὺς ἀναριθμήτους βράχους.

— Ἐμπρὸς! εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸν τὸν καταρράκτην δὲν ὑπάρχει ἄλλος, καὶ θὰ ἐξακολουθήσωμεν ἡσυχίαν τὸ ταξιδί μας. — Καὶ εἶσαι βέβαιος, ἐξάδελφε, ὅτι δὲν μας ἐσθῆσαν οἱ Ἰνδοὶ καὶ ἄλλην ἐνέδραν; — ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος. Δὲν εἶδαμε τίποτε ὑποπτον, ἐγὼ ὅμως πολὺ τοὺς φοβοῦμαι. — Ἄν ἐτέντωσαν καὶ ἄλλα παλαμάρια, θὰ τα κόψωμεν. Πιάστε τὰ κουπιά, καὶ ἐμπρὸς ἄφοβα! Γιαρουργῆ, στήν θέσιν σου! — Ἐτοιμος, ἀφέντη, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός. Ἡ λέμβος εἰσέδυσεν εὐθὺς εἰς μίαν διόδον ἔχουσαν πλάτος 20 ἕως 25 μέτρων, ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας ἐκείντοι ὑψηλοὶ κρημνοί, ὅμοιοι πρὸς τρούλλους

ἐκκλησιῶν καὶ διπλῆ γραμμὴ ὑφάλων, οἱ ὅποιοι ἄφιναν νὰ φαίνωνται αἱ μαῦραι καὶ μυτεραὶ κορυφαὶ των. Ὁ βραχίων τοῦ ποταμοῦ κατέβαινε ἀπὸ ἐκεῖ πηδῶν καὶ ἀφρίζων, ἀλλὰ ἡ λέμβος προσέβαινε ὑπερνηκῶς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐμπόδια καὶ ἀποφεύγουσα τοὺς ἐπικίνδυνους βράχους. Εἶχεν ἤδη περάσει τὰ μισὰ τῆς διόδου, ὅταν ὁ Ἀλόνσος, ὅστις εὕρισκετο εἰς τὴν πρῶραν, εἶδε κατὰ μαύρους καὶ κολοσσαιοὺς ὄγκους νὰ καταβαίνουν μετὰ ἀκατανίκητον ὄρυμν, βυθιζόμενοι καὶ πάλιν ἀναπηδῶντες μέσα εἰς τὰ νερά που ἐμοῦγγριζαν. Δὲν ἤξευρε τί συνέβαινε, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ μίαν κραυγὴν τρόμου. — Τί εἶνε, Ἀλόνσος; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὅστις ἠσθάνθη ὅτι κατὰ τοῦ ἐσπιγγε τὴν καρδίαν. — Ὅλα γίνωμε κομμάτια! Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Γιαρουργῆ: — Ἀφήστε τὰ κουπιά! Ἄς γυρίσουμε πίσω, εἰδεμὴ ἐχαθήκαμε! Οἱ τεράστιοι ἐκεῖνο ὄγκοι εὕρισκοντο εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μόνον βημάτων καὶ κατέβαιναν μετὰ τρομακτικὴν ταχύτητα παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ μακρῶδους ρεύματος. Ἦσαν δέκα ἢ δώδεκα δένδρα χονδρότατα, κορμοὶ τοῦ φυτοῦ τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται παιθα καὶ φθάνει εἰς ὕψος τριάκοντα μέτρων, ἀλλὰ κόπτεται εὐκολώτατα, διότι τὸ ξύλον του εἶνε εὐθραστον καὶ ἐλαφρόν, ἔχει δὲ ἀξιοσεβαστὸν περιφέρειαν. Ὑπήκουσαν εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ Ἰνδοῦ. Ἐσῆκωσαν τὰ κουπιά, καὶ ἡ λέμβος παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἐφθασεν εἰς τὴν βάση τοῦ καταρράκτη, ἐκεῖ ὅμως ἐδιπλῶσαν, ἕως ὅτου δὲ ὁ Γιαρουργὸς, ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ συντροφοὶ των προφθάσαν νὰ τραβήξουν τὰ κουπιά διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνουν, ἓνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς κορμούς, ὁ ὀγκωδέστερος, ἐπέπεσεν εἰς τὴν λέμβον ἀπὸ τὴν πρῶμην καὶ μετὰ τὴν ὄρυμν ὡστε τὴν συνέτριψε. Τὰ κύματα εἰσώρμησαν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα καὶ κατεβύθισαν τὰ κιβώτια. — Τὰ τουφεκία καὶ τὸ μπαρουτί! ἐβρυχήθη ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ὅλοι στὸ κατάρτι!

Οἱ τέσσαρες ἄνδρες ἤρπασαν τὰ ὅπλα των, ποῦ ἦσαν ἐπάνω στοῦς πάγκους, καθὼς καὶ ὅ,τι ἠμπόρουν νὰ χῶσουν εἰς τὰ θυλάκια των, καὶ ἐκρεμάσθησαν εἰς τὰ ἐξάρτια τοῦ ἱστοῦ τῆς λέμβου. Μόλις ἐφθασαν ἐπάνω, εἰς τὸ κέρασ τοῦ ἐπιδρόμου της, ἡ λέμβος κατεποντίσθη ὑπὸ τὰ ἀφρισμένα κύματα... Κατέβη τρία καὶ πλέον μέτρα, καὶ ἔπειτα, τὴν στιγμὴν που οἱ ναυαγοὶ ἤρχισαν ν' ἀπελπίζωνται, ἐσταμάτησεν ἔχεν ἐγγίσῃ εἰς τὸν βυθόν!

— Ἐγλυτώσαμε! ἀνεβόησεν ὁ Ἀλόνσος. — Ναι, ἀλλὰ αὐτοὶ ἐπέτυχαν τὸν σκοπὸν των, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ μετὰ ἐνδομυχὸν λύσαν. Μᾶς ἐσταμάτησαν. — Ὅχι, ἀκόμη, ἐπιθύρουν ὁ Γιαρουργὸς. — Μᾶ, ἦσαν λοιπὸν ἐκεῖνοι οἱ ἄγνωστοι Ἰνδοί, καὶ μας ἐπέταξαν τώρα τοὺς καταρραμένους αὐτοὺς κορμούς; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος. — Ναι, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Τώρα πλέον δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν. — Αὐτοὶ ἦσαν, ἐπέβεβαίωσεν ὁ Γιαρουργὸς. — Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν; Χρειάζονται χέρια καὶ χέρια διὰ νὰ κόψουν τέτοιους γίγαντας. — Ἐὐκολος εἶνε ἡ ἐξήγησις, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἐμάχευσαν, φαίνεται, τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, ποῦ σχεδὸν πάντοτε παρασύρει ὁ Ὀρενόκος κατὰ τὸν ροῦν του... τοὺς ἐσώρυσαν κοντὰ εἰς τὸ στενὸν τοῦ καταρράκτη, καὶ, ἄμα μας εἶδαν, τοὺς ἄρρισαν ἐναντίον μας. — Κ' ἔτσι μας ἀφάνισαν! εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. — Εἴμεθα τώρα εἰς ἀπελπιστικὴν θέσιν, καὶ δὲν ἔχομεν τὰ μέσα νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξιδί μας. Χαῖρε, Πόλις τοῦ Χρυσοῦ! — Ὡ! καὶ ἔτσι θὰ πέσῃ στὰ χέρια μου ὁ Γιόπης! εἶπεν ὁ Γιαρουργὸς μετὰ θηριώδη τόνον. — Σοῦ φαίνεται λοιπὸν εὐχολον τὸ ταξιδί ἀκόμη; — Ὁ Γιαρουργὸς ξεῦρει καὶ κάμνει μονόξυλα. — Καὶ τρόφιμα ποῦ θὰ εὕρωμεν; — Ὁ Γιαρουργὸς θὰ εὕρῃ τὴν μαϊνδάκαν καὶ οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι τὸ κυνήγι. Ἐχω τὸν πέλεκυν ἐγὼ, καὶ εἶς τὰ ὄπλα σας. — Τί διαβολοῦνδος! ἀνεβόησεν ὁ Ἀλόνσος. Γιὰ ὅλα εὕρισκει θεραπείαν! — Δὲν εὕρισκει ὅμως τὸν τρόπον νὰ μας βγάλῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν θέσιν, που δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστος, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. . . Εἴμασθε τώρα κρεμασμένοι ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ κατάρτι, ὡς τὰ ὀπωρικά στὸ δένδρον, καὶ κάτω μας εἶνε ἡ ἄβυσσος γεμάτη μετὰ καϊμάνους. . . — Οἱ ὅποιοι ἐρχονται καὶ ὄλας, διότι ἐπῆραν εἰδῆσιν ὅτι ὑπάρχει ἐκλεκτὸν φαγητόν, ἐπρόσθεσεν ὁ ἰατρός. Ἐὐτυχῶς εἶχαν οἱ τρεῖς λευκοὶ τὰ ὄπλα των καὶ ὁ Γιαρουργὸς τὸν πέλεκυν του. Ὁ Ἀλόνσος εἶχε προφθάσῃ νὰ σώσῃ ἓνα σάκκον μετὰ τέσσαρα χιλιόγραμμα πυρίτιδος, οἱ δὲ δύο ἄλλοι ἐν κιβωτίδιον μετὰ φυσίγγια εἶχαν μάλιστα καὶ τὰ θυλάκια των γεμάτα μετὰ πυρομαχικά. Ἀλλὰ οἱ καϊμάνοι ἐπλησίαζαν. . . (Ἐπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΑΓΗΣ [Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλαῆρη.]

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄.

Δὲν ἐκαλοπερνοῦσε ἡ καϊμένη ἡ Φασουλίνα εἰς τὸ Σχολεῖον. Διότι, κανεὶς δὲν ξεῦρει διατί, ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἐξάρνα ἄρχισε νὰ τὴν ἀντιπαθῇ φοβερά, καὶ ὅλο τῆς εὕρισκε λάθη καὶ σφάλματα, καὶ ὅλο τὴν ἐτιμωροῦσε πολὺ αὐστηρὰ διὰ τὰ πλέον ἀσήμενα λάθη, καί, πολλὰς φορὰς, χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε ἢ κακομοῖρα. Ἴσως νὰ εἰζήλευεν ὁ σοφολογιώτατος κύρ Τζίκου - Τζέκος, διότι ἐβλεπεν ὅτι ὁ Λεονταράκης εἶχεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ τῆν Φασουλίνας, καὶ τῆς ἐγάιδευσεν τὸ σαγονάκι. Ἐλεγε λοιπὸν ἀπὸ μέσα του ὁ κύρ-δάσκαλος: — Ἄμα τὴν δέρνω αὐτὴν, κάμνω καὶ αὐτὸν τὸν παλιό-Λεονταράκη καὶ σκάξω ἀπὸ τὸ κακό του! . . . Διότι, ὅπως ξέρετε, δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὸν πειράξῃ, τὸν ἴδιον. Τὸν ἐφοβώτανε φοβερά! Ἐτσι λοιπὸν, καθὼς εἶπαμε, δὲν ἐκαλοπερνοῦσε καθόλου ἢ μικροῦλα ἢ ἐγγονὴ τῆς θείας τῆς γιαγιάς τῆς μητέρας τῆς πρώτης γυναίκος τοῦ τρίτου ἐξαδέλφου τοῦ Τζίκου-Τζέκου μας. Τὴν ἐστακονε καὶ τὴν ἔδερνε, πότε διότι ἐμασσού-

λιζε κανένα καρδάκι εἰς τὸ μάθημα τῆς γεωμετρίας, πότε διότι εἶχε παραπολὺ γυριστὴ τὴν οὐρίτσα της, — ὡς νὰ τὸ ἔκαμε ἐπίτηδες, τὸ κακόμοιρο! — πότε διότι εἶχε χωρίστρα χτενισμένα τὰ μαλλάκια της, πότε διότι ἀπὸ τὰ μούτρα της φαίνονταν πῶς εἶχε στὸν νοῦ της νὰ κάμῃ καμμιὰ ἀταξία, πότε καὶ χωρὶς κανένα λόγον ἀπολύτως. Καὶ κάθε φορὰ που ἡ Φασουλίνα τὲς ἔτρωγε, ὁ Λεονταράκης ἐθύμουνε καὶ

« Τὴν εἶχε ἀρπαγμένη ἀπὸ τὸ φουστανάκι της »

ἀγρίευσεν, καὶ ἐμοῦγγριζε ἀπὸ μέσα του, καὶ ἀνέμιζε τὴν οὐρανὸν του μετὰ τὴν μαϊνάν. Ὅστε ἐπιτοῦσε κάτω ὅλα τὰ καλαμάρια καὶ τὰ τετράδια, ποῦ ἦσαν ἀραδιασμένα εἰς τὸ δεῦτερον θρανίον ἀπὸ πίσω του. . . . Ἐκεῖνο τὸ πρωί, τὰ πράγματα δὲν ἐπῆγαν καλλίτερα. Ἡ Φασουλίνα ἐπῆγε νὰ μῆ μέσα εἰς τὴν τάξιν, καὶ ἀμέσως ἐξέσπασεν ἡ τρικυρία.

— Δεσποινὶς Φασουλίνα, εἶπεν ὁ κ. Μαϊμουδιάδης, — πῶς ἐτόλμησες καὶ ἤλθες εἰς τὸ κατάρτι μου μετὰ αὐτὸ τὸ τερατούργημα ἐπάνω στὸ κεφάλαιόν σου; (Τὸ τερατούργημα δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ σκουφάκι, ποῦ ὁ Λεονταράκης ἐθαύμαζε τόσο πολύ.) — Ἐλα δῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος διευθυντής, ἔλα δῶ, καὶ θὰ σε μάθω ἐγὼ νὰ βάλῃς ἄλλη φορὰ τέτοια πράγματα! Ἡ Φασουλίνα ὅμως ἐγγώριζε πολὺ καλὰ τί τὴν ἐπερίμενε, καὶ ἀμέσως τῶβαλε στὰ

« Καὶ τῆς ἐγάιδευσεν τὸ σαγονάκι. . . »

πόδια να φύγη. Ο κύριος Μαϊμουδιά-δης έτρεξε κατόπιν της, και την είχε κί-δλας άρπαγμένη από το φουστανάκι της, όταν ένα φοβερό και τρομερό «Γκ-ρ-ρ-ρ-ρ» ήλθεν από το πρώτον θρανίον όπου εκαθόταν: ο Λεονταράκης, και μία χαμηλή και άγρια φωνή έμούγγριζε:

— "Ας τηνε, ας τηνε, σου λέω! Τό έφόρσε, τό σκουφάλι της, γιατί της έί-πα έγώ! Γκρρρρ!

Ο σοφολογιώτατος κύριος Μαϊμου-διάδης εστάθηκε, και τότε ειδε τες δου-τάρες του Λεονταράκη, και τες μεγάλες, μυτερές νυχάρες του. Άφισε άμέσως τό φουστανάκι της Φασουλίνας, και ύστερα έίπε, κάμνωντας τάχα τόν άδιάφορον:

— Άφοϋ έινε έτσι, δέν φταίει αυτό τό κακόμοιρο. . . Όρσίλω όμως να σου είπω ότι δέν έχεις ούτε Ύγους καλαιστοθ-σίας, κύριε Λεονταράκη, και φυσικά, θά στείλω την σχετικήν έκθεση εις τό πα-λάτι!

Η ύπόθεσις έμεινεν έως έδω. Άλλά ο κύριος Μαϊμουδιάδης ποτέ δέν έσυγχώ-ρησεν ούτε την Φασουλίαν ούτε τόν Λε-ονταράκη και καθημερινώς εύρισκε τρό-πον να τιμωρή την καϊμένην την μαϊ-μουδίτσα. Της έκαμνε βασιανιστήρια, και την μεταχειριζότανε όχι όπως πρέπει ένας στενός συγγενής να μεταχειρίζεται την έγγονήν της θείας της γιαγιάς της μητέρας της πρώτης γυναίκος του τρί-του εξάδελφου του!

("Επεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΧΑΡΤΑΚΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Η Φανή ήτο ένα χαριτωμένο κορι-τσάκι, — καλό, όσον φαντασθήτε! Οι γονείς της ήσαν πολύ καλοί και μαλα-κοί άνθρωποι, και την έχαιδευαν, — ό-σον δέν φαντάζεσθε!

Τό αποτέλεσμα ήτο ότι η Φανή απέ-κτησε, με τόν καιρόν, μίαν πολύ κακήν έξιν. Όσοι την έγνωρίζαν, όσοι την έ-πλησίαζαν, έπρεπε να εκτελούν τας ό-ρέξεις της, τα θελήματά της. Άμα δέν έκαμναν ό,τι έζητούσε αυτή, ό,τι έπερ-νοϋσε από την παιδικήν φαντασίαν της, ή Φανή έσχημάτιζε την πεποθησιν ότι δέν την αγαποϋν, κ' έκαμνε την κακιωμένη!

Και μόνος ο θεός Σταυρος, άλλοτε πλαίταρχος με τά έμπορικά, ό όποιος είχε ταξιδεύσει και εις την Βραζιλίαν, και την αγαπούσε πολύ—την Φανήν, ό-χι την Βραζιλίαν—είχε την γενναϊότητα ν' ανθίσταται. ενίοτε και να μην υπο-τάσσεται εύκολα εις τας ιδιοτροπίας της άνεψιάς του. Είχε δίκαιον ό θεός Σταυ-ρος, διότι δέν ήτο δυνατόν να έχη ή Φα-νή εμπρός της, εις όλην της την ζωήν, ταπεινούς θεράποντας και εκτελεστάς τών διαταγών της. . .

Λοιπόν, ένα πρωί, ο θεός Σταυρος έπήρε τό χονδρό ραβδί του κ' έξεκίνη-σε διά να υπάγη εις τόν σταθμόν του Νέου Φαλήρου και ν' αναβή με τόν ή-λεκτρικόν σιδηρόδρομον εις τας Αθήνας.

Κατά την συνήθειάν της, ή Φανή τόν έπερίμενεν εις την έξώθυρον του άνθι-σμένου κήπου, και την στιγμήν που έ-σκυφεν ό θεός να την φιλήση, του έίπε, με ένα ύφος άδιάφορον, σαν να μην έ-λεγε τίποτε σπουδαϊόν:

— Θεέ! Είδες εκείνη την κούκλα, που είδαμε εκείνη την ήμέρα, σ' εκείνο τό έμπορικόν, στην όδον Έρμού;. . .

— Ναι, την είδα. . . και ύστερα; —άπήντησεν ό θεός, ό όποιος έκαμεν ότι δέν ήγνώσσε τίποτε.

— Καλέ, να!... εκείνη την κούκλα, που εις μέγαν όσαν έμένα, και την κουρδίζεις και μιλείς. . .

— Ναι, και ύστερα;

— "Ητανε πολύ ευμορφη εκείνη ή κούκλα. . .

— Ω! πολύ ευμορφη.

Πεισιωμένη ή Φανή, διότι δέν ήθελε ό θεός να την ένοήση με μισά λόγια, άπεφάσισε να σαφηνίση την έπιθυμίαν της.

— Λοιπόν, θεέ, άφοϋ λές πως μ' αγαπάς, δέν μου την φέρεις τό μεσημέ-ρι, που θά γυρίσης από τας Αθήνας;

Ο θεός δέν άπήντησεν άμέσως. Έ-κύτταξε τό όρολόγι του, ειδεν ότι εί-χε καιρόν να χασομερήσση όλίγον, έπια-σεν έπειτα από τό χεράκι την άνεψιάν του, και της έίπε:

— Έλα να σου πω μίαν ιστορία!

— Τι καλά! Εφώνασεν ένθουσιασμένη ή Φανή, κ' έπήγε μαζι με τόν θεόν της κ' έχάθησαν εις τό παγκάκι, κάτω από τό πεύκο.

Ο θεός Σταυρος εστήριξε τας δύο χέρια του επάνω στο ραβδί του, έξερό-θηξε λιγάκι, και έπειτα ήρχισε:

«Όταν ήμουν καπιτάνιος, έκαμνα ταξείδια, παραπολύ μεγάλα ταξείδια, που έβαστούσαν κάποτε και χρόνια όλό-κληρα, διότι, εκείνον τόν καιρόν, έγώ δέν έταξίδευα με τόν άτιμόν, αλλά με τά πανιά. . .

«Λοιπόν, κάθε φοβάν που έφευγα από τόν Πειραιά, όλοι οι φίλοι και γνωστοί ήρχοντο στο καράβι να με απο-χαιρετίσουν και να μου εύχηθοϋν «Έωρα καλή, και καλό ταξείδι, και πάντα κατευόδιο!»

«Οι περισσότεροι μ' έφόρτων πα-ραγγελίας, να τους φέρω διάφορα πράγ-ματα.

«— Σταυρο, μου έλεγε ό ένας, να μου φέρης χουρμάδες από την Άλε-ξάνδρα.

«—Κ' έμένα, να μου φέρης σοάϊ και λίννα από την Κίνα.

«—Κ' έμένα άμερικάνικο πανι από την Άμερική. . .

«—Κ' έμένα έναν παπαγάλο από... από. . . »

— Από την Παπαγαλλίαν! συνε-πλήρωσεν ή Φανή.

— Ά! πονηρή, ξεύρεις και τέτοια, αϊ; έίπε γελτών ό θεός.

Και έξεχολούθησεν:

«Όλοι κάτι ήθελαν να τους φέρω, και μου εφώναζαν όλοι μαζι, ό καθένας τό δικό του. Είς τά πρώτά μου ταξεί-δια, έπροσπαθοϋσα να ένθυμοϋμαι τά πράγματα που είχον παραγγείλη και τα έφερνα, αλλά σιγά-σιγά είδα ότι έ-ξώδευα τά μαλλοκέφαλά μου στα δώρα, και μίαν ήμέρα επί τέλους τους είπα:

«— Τί να σας πω, φίλοι μου και αγαπητοί μου. . . τό μνημονίον μου, εις μερικές ήμέρες τωρα, κού έπαθε από μεγάλην άδυναμίαν. . . Λοιπόν, αν θέλετε να μη λησμονήσω τας παραγγε-λίας σας, σας παρακαλώ να τας γράψετε επάνω σ' ένα κομματι χαρτι ό καθέ-νας σας.

«Όλοι άμέσως έβγαλαν χαρτιά και μολύβια, κ' έγραψαν ό,τι ήθελαν. — Έώρα τους είπα, βάλτε τά χαρτά-κια σας επάνω στην κουραστή του κα-ραβιού. . .

«—Μά. . . θά τα πάρη ό άνέρας να τα πετάξη στη θάλασσα! εφώναζαν όλοι.

— «Δέν θά τα πάρη, αν τα σκεπά-ση ό καθένας με όσα φράγκα και τάλ-ληρα και λίρες αξίζει ή παραγγελία του. . .

«Αυτό τους είπα. Και με αυτόν τόν τρόπον δέν έφερνα πλέον από τά ταξεί-δια μου παρά τας παραγγελίας που μου έδιδαν άνθρωποι σοβαροί και μ' έπρο-πλήρωναν. . . »

* Έδω έτελείωσεν ή ιστορία του θείου Σταυρού, ό όποιος έφίλησε την άνεψιάν του εις τό μέτωπον, και έξεκίνησε διά τόν σταθμόν του σιδηροδρόμου.

Η Φανή έμεινε σκεπτική, άρκετήν ώραν. Είχεν έννοήση όμως την αλλη-γορικην διήγησιν του θείου της, και από την ήμέραν εκείνην ποτέ πλέον δέν έ-καμνε την άδιακρισίαν να ζητή από τους φίλους και συγγενείς τών γονέων της δώρα, τά όποια πολλάκις εστοίχιζαν παραπολλά χρήματα, και ποτέ δέν έζή-τησε ν' αγοράσση τό πράγμα, που δέν είχε να πληρώση ή ίδια από τας οικο-νομίας της. . .

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. — Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

Θά μου στείλετε από μίαν Σελίδα Καλλι- γραφίας.

Τό μέγεθος τών γραμμάτων πρέπει να ειςε τό της συνήθους γραφής, άνευ κοσμημάτων ή σελίς σας κατά τό σχήμα να μην υπερβαίνη τό ήμισον της σελίδας της «Διαπλάσεως».

Να γράψετε με πολύ μαύρην μελάνην εις πολ- λύ άσπρο χαρτί: διότι τών καλλιτέρων καλλι- γραφιών θα δημοσιευθοϋν φωτογραφικά πανομοιό- τυπα, και καθώς γνωρίζετε, τά χρώματα δέν φωτογραφούνται καλά.

Να σημεϊώσετε τό όνομά σας, τό ψευδώνυμόν σας και άφέντως την ηλικίαν σας, διότι οι διαγωνιζόμενοι θα διαιρεθοϋν εις δύο τάξεις: Είς την Μικράν (από 12 ετών και κάτω) και εις την Μεγάλην (από 13 ετών και άνω). Ο μη ση- μειώνων ηλικίαν, κατατάσσεται εις την Μεγάλην.

2. — Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Θά μου στείλετε μίαν σύνθεσιν ιδιικήν σας (όχι αντιγραφήν) ήτοι μίαν Πασχαλινην Κάρ- ταν της έμπνευσέως σας, του γούστου σας και της τέχνης σας.

Να ύπογράψετε τό έργον σας με τό ψευδώ- νυμόν σας (ή με τό όνομά σας, αν δέν έχετε ψευδώνυμον), εις την κάτω δεξιάν γωνίαν της κάρτας, όπως συνεθίζουσι οι ζωγράφοι να υπο- γράφουσι τά έργα των.

Τά χρώματα αποκλείονται. Ζωγραφίσατε με μολυβίδια (κράγιόν,) ή με στέπαιν, ή με σινικήν μελάνην (ή και με τά τρία), επάνω εις χονδρόν άσπρο χαρτί. Τών καλλιτέρων έργων θα δημο- σιευθοϋν φωτογραφικά πανομοιότυπα.

Η κάρτα σας πρέπει να έχη τας αναλογίας τών συνήθων ταχυδρομικών δελταριών, (ένα σχήμα μάλλον στενωμακρον) αλλά δέν ειςε ά- νάγκη να έχη και τό ύψος άκριβώς μέγεθος. Αυτό άρνείται εις την διάθεσιν σας και εις τό γούστό σας.

Είς τόν Διαγωνισμόν της Ζωγραφικής δέν ει- νε άνάγκη να σημειωθή ή ηλικία, διότι όλοι θα καταχοϋν εις μίαν τάξιν.

Κοινοί όροι και τών δύο Διαγωνισμών: — Είμποροϋν να λάβουν μέρος εις αυτούς όλοι οι συνδρομηταί, και από τά αδελφία των μόνον όσα έχουσι ψευδώνυμον. (Ένωσείται, ότι έκα- στος είμπορεϊ να λάθη μέρος και εις τους δύο Διαγωνισμούς, ή μόνον εις τόν ένα.)

Δέχεται Σελίδας Καλλιγραφίας και Πασχα- λινας Κάρτας μέχρι της 15 Μαΐου τό βραδυ- νερον.

Και οι καλλιγραφία και οι Κάρται πρέπει να συσκευασθοϋν καλώς, ώστε να φθάσουν εις χείρας μου άθλαβεϊς, — και αν σταλοϋν ταχυδρο- μικάς, να ειςε επί συστάσει. (Είς τό ταχυδρο- μείον θα πληρώσετε 5 έως 10 λεπτά, και την σύστασιν.)

Βραβεία θάποννηθοϋν τά όρισμένα δια τους Μικρούς Διαγωνισμούς, τά όποια βλέπετε εις τόν Όδηγον του Συνδρομητοϋ (φυλλάδιον 1 — 2) Κεφ. Ε' § 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τας εξατάσεις. Ο καθηγητής, εξετάζων ανθρωπολογίαν, έρω- τά περί ότός και αναφέρει συχνά την λέξιν εύπανον.

Είς τών παρευρισκομένων γονέων, έρωτᾷ τόν παραλαβόμενον υιόν του: — Μά τί μάθημα ειςε αυτό;

— Οργανική Μουσική! άπαντᾷ με στόμα- φον ό μικρός.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΚΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σας συνιστώ εν ώραιον βιβλίον, τό όποϊον εξέδωκεν ή γνωστή συγγραφείσα Κε. Άρειόνη Πα- παδοπούλου. Είςε τό πρώτον μέρος τών «Παραμυ- θίων των Έλληνοπαιδών» και επιγράφεται «Υπό την Σκιάν της Έλλάδας». Είςε λαμπρά τυπω- μένον εις τά Καταστήματα Κωνσταντινίδου, εις μέγα σχήμα, χαρτόδετον, με πολλās εϊκόνας, εν τών όποϊων πέντε ειςε όλοσέλιδοι και χρω- ματισταί, με ωραία διηγήματα, με ποιηματά- κια και με μουσικήν. Είςε καταλληλότατον ανά- γνωσμα δια τά μικρότερα παιδιά, και πωλείται φρ. 5 εις τά κυριώτερα βιβλιοπωλεία.

Σήμερον, ως βλέπετε, τελειώνει ό 89ος Δια- γωνισμός των Λύσεων, και από του προσεχούς φύλλου αρχίζει νέος. Όστε όσοι θα λάβουν με- ρος εις αυτόν, άς φροντίσουν ναγοράσουν εγκαί- ρως από τό Γραφείον μου τόν απαιτούμενον χαρτήν των Λύσεων.

Είς την Δανίαν ευράτση ή Έκατονταετηρίς του μεγάλου συγγραφέως Άνδερσεν. Θά την έορτάση και ή «Διάπλασις». Ο συνεργάτης μου κ. Ν. Χατζιδάκης, καθηγητής του Πανεπιστη- μίου, μου έστειλε ωραιότατον άβρον, τό όποϊ- ον, μαζι με ένα παίγμα του Άνδερσεν, μετα- φρασμένον από τόν ίδιον, και με την εϊκόνα του, θα δημοσιεύσει εις τό προσεχές.

Δαυθάνω καθημερινώς καταλόγους οικογενει- ών, προς τας όποιας θα στείλω ως δείγμα από εν φυλλάδιον. Εύχαριστώ θερμώς όσους μου έ- στείλαν ήδη, και έλπίζω ότι θα μου στείλουν και οι λοιποί καλοί μου φίλοι.

Αδελφή Ψυχή, [EE] δια την ώραιάν επι- στολήν. Άλήθεια, είδες μερικοί πως στεριλό- νουν τας ιδέας των, εις τά Μ. Μυστικά, χάριν του μέτρου; — Ο κ. Φαίδων χαιρει πολύ διότι ή επιστολή του περι νηστείας έτυχε τόσον ύ- ψηλόν επιδοκιμασίαν.

Και μίαν χαροποιά είδησις: Η Μαριάνθη Α. Μυρωδιά, ή προσφιλής μας Σεμνή Κόρη ήρραβωνίσθη τόν κ. Νικόλαον Δ. Άθραυίδην. Τά θερμότατά μας συγχαρητήρια!

Φίλε Δ. Ε. Ψ., όλοι οι συνδρομηταί μου εί- νε δεκτοί εις τους Διαγωνισμούς, επομένως και σύ. Η επιστολή σου μου ήρσε πολύ.

Η πρότασις σου, Άρειάνα [EE], να εκδώ- σω χαρτήν και δια τας Άσκήσεις, δέν άντα- ποκρινεται εις άνάγκην πραγματικήν. Αϊ Ά- σκήσεις γράφονται εις τετραδία, τά όποια φιλο- τεχνούν — και κάποτε με μεγάλην επιτηδεύειν, — οι ίδιοι οι διαγωνιζόμενοι. Δια τά λύσεις όμως, επειδή έγγράφοντο και εις χαρτίκια (μία, δύο λύσεις γράφονται όπου θέλεις!) ήτο άνάγκη να κάμω χαρτήν των Λύσεων, και τόν έκα- μα. — Έλπίζω ότι εις τό εξής θα μου γράφης συχνότερα.

Σε συγχαίρω δια τους θριάμβους, Κέρας της Άμαθίας [EE]. Η φιλοδοξία, όταν ειςε εύ- γενής — όπως ή ιδική σου, — δέν ειςε διόλου αξιοκατάκριτος. Η επιστολή σου ωραία και σύ- τε εκτενης, ούτε σύντομος, — όσον πρέπει.

Με τό δίκιο σου λυπέσαι, Έρμη Πουλι [EE], διότι μου φαίνεται ότι δέν υπάρχει μεγα- λητέρα ευτυχία από αυτά που άνειροπολοϋσες. Άλλά δέν έχάθηκε ό κόσμος! Άν ειςε δύσκο- λον φέτος να επισκεφθής την πατρίδα σου, του χρόνου θα ειςε εύκολον. Έλπίζε!

Ένωσείται ότι υπάρχει και δια τας Άσκήσεις Κανονισμός, Πιτταξέ Μνημινάει! Είς την Διάπασιν δια γίνονται με κανονισμούς. Δι' αυτό δέν θα δημοσιευθή και ό Γρίφος σου ε- στάλη παρά τόν κανονισμόν, ό όποιος όρίζει πό- τε και πως στέλλονται Άσκήσεις.

Σ' εύχαριστώ θερμώς, δια τας ενεργείας, Με- γαλοπρεπής Φύσις [EE], και δέν άμυθώλω ότι θα έχουσι καλόν άποτέλεσμα. Διαβίβασε εις την

φίλην μας τά συγχαρητήρια μου δια τους εύτυ- χείς άρραβώνας της.

Όστε όχι από άγωνία, αλλά διότι σου άρέσουν τά Σαρακοσιανά έπέμενε να νηστεύ- σης, Άθρα Καρδιά [EE]! Καλά λοιπόν ήλθεν ή επιστολή του κ. Φαίδωνος που έδωσεν εν έ- πιχείρημα εις την μητέρα σου δια να σου έπι- βάλη την κατάλυσιν του κράτους. Δια να σου άρέσουν τά σαρακοσιανά, θα πή βγει θα έρω- γες και πολλά, και ύως θάρρωςταινες.

Σήμα της Διαπλάσεως [DE], και ή επιστολή σου ώραιότατη, και οι στίχοι σου καλοί, και ή Στατιστική ύπομονητική και άκριβής. Άλήθεια έκαμες πολύν καιρόν να μου γράφης, αλλά με άπεζήλωσες.

Ωραίας επιστολάς μου έγραψαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Γοργόφιτη Έλλας [DE], Άνακία [EE], Ααθναία [EEE], Οδγος του Μονοσπράνου [E], Θαλάσσιος Άηρ [EE], Υπερ Πατριδος [EE], Μεγαυχολικός Έρη- μίτης [EE], Μεγάλη Έλλάς [EE], Άθρα της Έλευθερίας [EEE], Δικέφαλος Άετός [EEE], Ναυσικᾶ [EE] και Σθενσλαΐδας [DE].

Έγκρινυσα τά ψευδώνυμά των, δέχο- μαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν και εις τους Διαγωνισμούς τους νέους μου φίλους: Κοκ- κινισκούρη (Π. Κ. Α. αυτό ήτο τό ωραιό- τερον έστειλα και χαρτήν των Λύσεων), Αριιδ- νην (Α. Ν. Κ. αυτό μόνον ήτο έλευθερον έλ- πίζω ότι τώρα που είδες ότι υπάρχει και έλλη- νικόν περιοδικόν ώραιόν όσον και τά ξένα, θα το αγαπήσης και μάλιστα περισσότερον από τά ξένα, ως έλληνοπούλα που είσαι ή επιστολή σου μου ήρσε πολύ!) Φούλι της Χίου (Β. Κ. Κ. αυτό εξέλεξε άληθινά, τό σφάλμα σου δέν ήτο άνεπανόρθωτον, άφοϋ έχρς πάντοτε καρδία να το έπανορθώσης; γράφε μου λοιπόν συχνά!) και Βρεγμένον Γάτον (Φ. Ν. Μ. σου άρέσει ή εκ- λογή; να σου ζήση ή αδελφοϋλα, και έίθε να της στείλω μίαν ήμέραν βραδεία, όπως έστειλα προχθές της Άλλης αδελφής σου, και όπως έλ- πίζω να στείλω και εις σε) δια τό ξεσπάδωμα σ' εύχαριστώ πολύ, και δια τά καλās διαθέσεις έ- πίσης.)

Μικρά Μυστικά έπιθυμοϋν να νταλ- λάξουν: ό Μαγαμένος Μενεξές με τό Μή με Αησώνη, Άγγελον της Άγάης, Μυρο- βόλον Χαρογγήν και Σαίτρο Μονάχο— ή Μα- γευμένη Άμφοθαλασσά με τό Όχρον Άράσαν- των, Θαλάσσιον Άφρόν, Παρισίων Άριστο- κρηάτην, Κρίνον του Άγγέλου και Μαγιστήν του Αγλαίου — ή Πιστή Φίλι με την Νόμ- φην της Προπονίδος, Χαράν των Γογέων, Μανταρίν της Χίου, Μυροβόλον Χαρογγήν και Μασίγαν της Χίου— ή Όργᾶ Άκτις με τόν Μικρόν Βολιώτην, Σατανᾶν, Ούρανοβάμονα Φαντασίαν, Άνδαμίαν και Περιοδικήν Τρέ- λαν — ό Δουξ της Κρήσων με τόν Ίπλοτην των Άνέμων, Ίσσοτικήν Καρδίαν, Κόμητα της Κεφαλληνίας, Πόργκιαν Τζάλμαν και Βα- σίλειον των Μονηρών — ό Ρευβασιός με τόν Χιακόν Άνεμον, Κτίρινην Μάσκον, Κίτρινον Ντόμινο, Φίλημα του Κύματος και Χιακόν Φάρον — ή Μεγαλοπρεπής Φύσις με την Ί- διότροπον Νεάνδα — ό Γόδιος με την Μυ- ροβόλον Χιον, Διμένα της Χίου, Χιακόν Φά- ρον και Μεγαυχολικόν Έρημίτην — τό Υπερ Πατριδος με τό Ίαπωνικόν Χρυσάνθεμον, Βασίλειον των Κυμάτων, Κυριαν Σκαρφα- λόστραν, Βοσκοπούλαν του Μικρού Αίμιου και Ψαρπούλαν — ό Πύργος της Πέτρας με την Ποθητήν Άγάμνησιν και Πιοήν των Άγγέλων — τό Σήμα της Διαπλάσεως με την Νσολαϊαν Χαλκίδος — ή Σερωνάτα του Σοδυ- περ με την Μουλοπαντιέρα, Μεγάλην Έλ- λάδα, Κινέζικην Κοσίθαν, Ηρωίδα του Σου- λίου και Συριανήν Σανθούλαν — ό Μεγα- χολικός Έρημίτης με τόν Γόδιον, Άρχι- ζίλιον του Παρθενουργείου, Κολυμβήτριαν

του Μέξ, Θαλασσοαραχτή και Αντίβαν τον Καρχηδόνιον—ή Νεολαία Χαλκίδος με την Χιονοκαπέτη Δίφρη και Αριστοκρατία Ρουμανία— ή Μεγάλη Έλλης με το Πελοπόννησον, Καρδιογράφον, Νοσταυρούσαν Δοξίαν, Χακίην Πανοβλήτων και Χαράν τον Γυέων— ή Δούξ της Δημητιάνας με την Μυροβόλον Χαράν και Σεριευμένο Έλληνοπούλο— ή Ναναικά με τον Νυκτοκόρακα, Κόρη του Αϊδέως, Δικέφαλον 'Αείον, 'Αδελφήν Ψυχήν και Γοργόφερην 'Ελαίδα— το Ωχρόν 'Αμόρατων με την Μικράν Βολιωτοπούλαν, Νεράϊδαν τον 'Αγρόφων, 'Αοιδόν της Φλωρεντίας, 'Αείον του Διός και Δούμισσαν των Σαλώνων— ή Σθενελαΐδας με τον Βρυχώμον Δόντα, Σιρ-Αι-Φαλουά, Βασιλισσαν των Μυκηνών, Γηρίαν 'Ελληνόπαιδα και Φύλημα Σιός.

Τών καθυστερούντων τετράδια Μικρών Μυστικών δέν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περί ανταλλαγής, εάν δέν ανταποδώσουν πρώτα διά του Γραφείου μας τὰ ἀπειλούμενα.

Τετράδια μη περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, δέν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δέν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δέν ἔχουν προηγουμένη ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον τῆς χώρας των ἰσοδυναμούν πρὸς 10 ἑκατοστά τοῦ φράγκου, — ὄχι ὀλιγώτερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Βουχάμενον Δόντα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν Στατιστικὴν τῶν Βύσμηων) Ἡλίαν Γ. Σ. (ἐλαβα εὐχαριστῶ) Ἰωάννην Β. Σ. (τὸ ἔλαβα μὰ ποῖα νὰ εἶνε ἀπ' ὄψεος;) Νάμισσον καὶ Ἀδωνίαν ([ΕΕΕΕ] νὰ τὸ μοιρασθῆτε διὰ τὴν ποιητικὴν καὶ ὄραϊαν ἐπιστολήν) Ἀνέλιαν Χαράν ([ΕΕ] ναί, ὄραϊον ὄνειρον, ἀλλὰ τί κρῖμα νὰ μὴν εἶνε πραγματικότης! τῶν 20 paras γραμματόσημον νὰ ἐσωκλείης διὰ κάθε τετράδιον, καὶ ὄχι τῶν 10) Ψυχὴν τῆς Λέσβου ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὄραϊοτάτην ἐπιστολήν· εὐχαριστῶ διὰ τὴν Στατιστικὴν ἀντὶ τοῦ 1 ἐκείνου φράγκου, σοῦ ἔστειλα τότε χάριτη τῶν Ἀλφειῶν) Κιθαρόν Δέρα (τὸ βιβλίον αὐτὸ τιμᾶται φρ. 2· φαίνεται ὅτι ἀγάπης πολὺ τὴν Γυμναστικὴν, καὶ δι' αὐτὸ σὲ συγχάρω) Παπαρσίαν τῶν Ἀργῶν (ἔστειλα [Ε] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολήν) Δούκα τῆς Καρύστου ([Ε], θὰ σου ἔδωκα τρία εἴδημα, ἂν ἡ ἐπιστολή σου δέν ἦτο πυκνογραμμένη, ὥστε νὰ πονέσουν τὰ μάτια μου) Ἀντόνιον Μ. Τ. ([ΕΕ], εἶδες βέβαια ὅτι τὸ ψευδώνυμον τοῦ θέλει, ἀντικεῖ εἰς ἄλλον· τὸ σταλὲν θὰ τὸ χρησιμοποιοῦσῃ) Ναυαρχον Τόγκο ([ΕΕ] διὰ τὴν κομψὴν ἐπιστολήν· Ἀυσχάρτον ἔστειλα) Ρευβασίον ([ΕΕ], μὴ ἀμφιβάλλῃς ὅτι ἔχεις ὄλην μου τὴν ἀγάπην· εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἀγαπῶ μίαν φίλην μου ποὺ ἐκφράζει τὴν ἀγάπην της τόσο εὐγλωττα καὶ καλλιγραφικῶς; τετράδια ἔστειλα) Ἀειδέα ([Ε] πραγματικῶς, ὁ συνδρομητῆς ποὺ λαμβάνει μέρος καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, ἔχει διπλὴν εὐχαρίστησιν· δέν τὰ πολυπιστεύω αὐτὰ περὶ τοῦ Τζῶν Στοούαρτ Μίλλ, ὅτι δηλαδὴ 3 ἐτῶν ἤρχισε νὰ σπουδάζῃ Ἑλληνικὰ καὶ Ἀριθμητικὴν! εἶνε ὑπερβολαί.) Ἐαρήν Ἐσάβραν (εὐχαριστῶ διὰ τὰ δύο ὄραϊα δελτάρια) Δοξίαν Οὐράνον ([Ε], θέσια ὁ Ἀνανίας ἐπιδιορθῶναι ὀλίγον τὰς Ἀσκήσεις· ὄχι ὅμως κ' ἐκείνας ποὺ δέν ἐπιδέχονται καμμίαν διορθῶσιν) Βοῶπιν Ἦραν (τὸ ἔστειλα· εἰς τὸ Ταχυδρομείον σας, φαίνεται, ὑπάρχει κάποιος ὑπάλληλος ποὺ κἀνει συλλογὴν... φυλλαδίων) Σεριευμένο Ἑλληνοπούλο (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) Γόρδιον, Νυκτοκόρακα, Ἀσέλιον Νύκτα (Ἀσκήσεις σου δέν ἔλαβα· περίμενε νὰ μοῦ τὰς ξαναστῆλῃς εἰάν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος διαγωνισμός· τὸ φύλλον σοῦ ἐστάλη τρίς, ἐπειδὴ τὸ ἐξήτητες δύο φορές, ὡς μὴ κηθῆν τὴν πρώτην

δέν περᾶζει ὅμως ἀφοῦ ἔγινεν αἰτία ξεσπαθώματος, καὶ περιμένω) Πύργον τῆς Πέτρας ([ΕΕ] δικὸ σου γράφημον εἶνε αὐτὸ; διατὶ δέν γράφεις πάντα τόσο εὐανάγνωστα τὰς ἐπιστολάς σου; εὐχαριστῶ διὰ τὴν Στατιστικὴν) Δοξίαν τῆς Παρθενάγωγείου (κατενουσιασμένον ποὺ ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ θὰ τὸ φορῇ πάντοτε) Μαγαλίτην τοῦ Αἰγαίου (πῶς εἴμπορεῖς νὰ μάθῃς Καλλιγραφίαν; ἀναγνώστῃς ὑποδείγματα, καὶ νὰ γυμνάσῃσαι) Κοπερὸ Σπαθὶ ([Ε] τί νὰ σου εἴπω! εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν δέν εἶμαι τόσο δυνατῆ, ὅσον εἶσαι σὺ εἰς τὴν κοπιῶν position en grammairie) Ζωντανήν Κούκλαν ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· ἰδοὺ ἡ συγχώρησίς μου!) Φωστήρα τῆς Ἀγγῆς (ἔστειλα) Μάριον Γ. Π. (ἡ προεσμία ἔληξε πρὸ πολλοῦ) Ἰωάννην Μ. (ἔστειλα καὶ δεύτεραν σειρὰν, κ' εὐχαριστῶ πολὺ) Φαίνονα, Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν (ἔστειλα Ἀσκήσεις δέν εἶνε δεκαταί, παρὰ μόνον ὅταν θὰ προκηρυχθῇ Διαγωνισμός· περίμενε) Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ, Νεολαίαν Χαλκίδος (ποὺ εἶνε τόσο ἐνουσιασμένη μετὰ φτερινά) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης ([Ε] μοῦ ἤρσεν ἡ ἐπιστολή σου, ἡ ὅποια μαρτυρεῖ ἑνδιαφέρον καὶ ἀγάπην· ἀλλὰ... ἀδύνατα ζητεῖς) Δούκα τῆς Δημητιάνας, Ἀθῶν τῆς Νυκτός (ὄχι πρέπει νὰ περιμένῃς νὰ σου στείλουν) Πτεροτὴν Ταξειδιώτιδα (εὐχαριστῶ) Ἀμιμητον Γεωλογοποιὸν ([ΕΕ] ἡ ἀπόδειξις σου φέρει ἀριθμὸν 1589) Παιδί τῆς Καρύδας, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Μαρτίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφίς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, με κοσμηματά μαύρα, κομψοτάτη.

Τιμᾶται φρ. 3.— Ταχυδρομικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Μαΐου.

Ὁ γάρτερος τῶν λύσεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν νὰ γράψωσι τίς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κἀλεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φακέλους, ὃν ἕκαστος περιχρῖ 20 φυλλακὰ τιμᾶται φρ. 1.

197. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον κάποια ζῆα
 εἰς πόλεμον ὀπλίξει·
 τὴν ἀνοίει τοὺς κήπους
 τὸ δεύτερον στολίξει.
 Ἄν ὄριμον τὸ δλον
 εἰς δένδρον ἀπαντήσῃς,
 τὴν ἄδειαν μου ἔχεις
 Νὰ τὸ... καταβροχθίσῃς.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Μουσικῆς ὁδοῦς φ. 100.

198. Συλλαβογράφος.

Ἐν γράμμα κ' ἕνα ἄβρον μ' ἕνα νησι ἐνοῦ-
 [μενα,
 Πουλί σοῦ σχηματίζουν εἰς τὰ καλά-καθού-
 [μενα.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἰουκίας Ματιῶς φ. 100.

199. Στοιχειογράφος.

Διήλθον ὡς δημαγωγὸς
 Τὸν ἄδρον μου βίον,
 Ἄλλὰ πρὸς τιμωρίαν μου
 Μὲ ἔκαμες θηρίον,
 Ἄφου ἐπέταξες μακρὰν
 Τὴν κεφαλὴν μου τὴν αἰσχρὰν.
 Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἀστρονομίας Ὀδοῦ φ. 100.

200. Κυβόλεξον.

1. — Ὑπάρχει εἰς πᾶσαν οἰκίαν.
 2. — Στοιχεῖον.
 3. — Ἐνδοξὸς πόλις.
 4. — Ἀρχαῖος θεός.

201. Ρόμβος.

★
 ★ Ω ★
 ★ Ω ★ ★ ★
 ★ Ω ★ ★ ★ ○ ★
 ★ ★ ★ ○ ★
 ★ ○ ★
 ★

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Παιδείας φ. 100.

202. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 = Στρατηγός.
 2 3 5 1 8 = Κάτι γλυκὺ.
 3 4 1 7 8 = Σκεῦος.
 4 5 6 7 = Ρῆμα.
 5 7 8 1 5 8 = Λίθος πολιτικῶς.
 6 7 3 5 7 = Ἄνθος.
 7 5 4 3 4 8 = Θεός.
 8 7 3 4 8 = Φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Στίλλας Α. Παπαδοπούλου φ. 100.

203. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἕνα τῶν ἐπτὰ ἐπὶ Θῆβαις τὰ δὲ δεύτερα κράτος εὐρωπαϊκόν:

1, Προφήτης. 2, Πόλις τῆς Ρωσίας. 3, Κῆτος. 4, Ἀρχαία περίφημος πόλις. 5, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 6, Κριτῆς τοῦ Ἄδου. 7, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 8, Ἀργοναυτῆς. 9, Μυθολογικὸν πρόσωπον.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Θεολογίας φ. 100.

204. Ἑλλητισμόφωνον.

η-α-ο-ου-εου-αιε
 Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἀγγέλου τῆς Ἑλπίδος φ. 100.

205. Ἀριθμητικὸς Γῆφος.

5+10+200=1
 Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Παιδείας φ. 100.

206. Μαγικὴ εἰκὼν.

Διάλογος εἰς τὸ θεωρεῖον:

— Τί γίνεται τώρα εἰς τὴν σκηνήν;
 — Ἔρω κ' ἐγὼ; ... Νά, ἕνα ἄρμα βλέπω...
 — Καὶ ποῦς εἶνε μέσα;
 — Οὐ! πῆθος!
 — Περὶεργὸ νὰ μὴ τὸ βλέπω.
 — Ψάξε!

Τέλος τοῦ 89ου Διαγωνισμοῦ.
 [Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχίζει νέος.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπταὶ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπταὶ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Αναλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν μόνον τοποθεσίας· με δεσποινίδας μόνον.— C the-rine Stamation, Port-Said (Egypte) (E—35)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησια . . . φρ. 7.— Ἔτησια φρ. χρ. 8.—
 Ἐξάμηνος . . . 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4,50
 Τρίμηνος . . . 2,15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2,40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ἸΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ· ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἀπριλίου 1905

Ἐτος 27ον.— Ἀριθ. 18

ΧΑΝΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

[2 Ἀπρ. 1805—2 Ἀπρ. 1905.]

Τὴν 2ην Ἀπριλίου 1905, δηλαδὴ τὴν 20 π. Μαρτίου καθ' ἡμᾶς, ἐωρτάσθη εἰς τὴν Ὁδεσσὴν, τὴν πρωτεύουσαν πόλιν τῆς νήσου Φύεν, εἰς τὴν Δανίαν, ἡ ἐκατόνταετηρίς τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀνδερσεν. Ἀλλὰ δέν ἐορτάζει ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ μόνον ἡ μικρὰ γενέθλιος πόλις του, μόνον ἡ μικρὰ τοῦ Δανία. Ποία παιδικὴ καρδία, εἰς τὴν Δανίαν, εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀνὰ τὰ πέπρατα τοῦ κόσμου, δέν ἐορτάζει τὴν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἰδικοῦ της συγγραφῆως;

Εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἑδημοσιεύθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν βιογραφία τοῦ Ἀνδερσεν (ἔτος 1882, φυλλαδίον 8ον) ὥστε εἶνε περικτὸν καὶ πάλιν νὰ γίνῃ ἐκτενῆς λόγος δι' αὐτόν. Ἄλλως τε αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε τώρα ἀπὸ πολλὰ χρόνια «χάμα μετ' ἑτὸ χάμα» καθὼς τὸ τριαντάφυλλο τῆς γιαγιάς, εἰς τὸ γνωστὸν του παραμῦθι. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα του, αὐτὸ τὸ ὅποιον μόνον μένει εἰς τὸν πρόσκαιρον αὐτὸν κόσμον, ζῆ καὶ θὰ ζῆ αἰωνίως μεσ' ἑτῆ καρδία τῶν παιδιῶν. Ἐγράψεν καὶ μυθιστορήματα διὰ μεγάλους ὁ Ἀνδερσεν καὶ ἄλλα ἔργα, ποιήματα κτλ.—ἀλλὰ τὸ ἀριστούργημά του, ἐκεῖνο ποὺ τὸν κατέστησεν ἀθάνατον, εἶνε τὰ «Παραμῦθια» του, ἢ ὅπως τὰ ἔλεγε ὁ ἴδιος εἰς τὴν γλώσσάν του, «*Eebterbr.*»

Τὴν παιδικὴν ψυχὴν, τὴν ἀθάνατον, τὴν ἄκακον, τὴν γλυκεῖαν, πολλοὶ πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀνδερσεν εἶχαν προσπαθήσῃ νὰ σπουδάσουν, πολλοὶ εἶχαν γράψῃ μύθους καὶ παραμῦθια δι' αὐτήν. Ἀς ἀναφέρωμεν π. χ. τὸν Λαφονταῖνον, τὸν Γκριμμ καὶ τὸσους ἄλλους. Ἄλλ' ὁ πρῶτος, ποὺ ἐντελῶς ἐνόησε κατὰ βάθος, ἠσθάνθη τὴν παιδικὴν ψυχὴν, εἶνε βεβαίως ὁ Ἀνδερσεν, διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε τοιαύτην. Φαίνεται, ὅτι τόσον τελείως εὐγε-

νῆς εἶνε ἐκ Θεοῦ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ, ὥστε οἱ εὐγενέστατοι τῶν ἀνθρωπῶν ἔχουν ἄκακον, ἀθάνατον, σχεδὸν παιδικὴν ψυχὴν. Καὶ τοιαύτην εἶχεν ὁ Ἀνδερσεν. Τὰ παραμῦθια τοῦ Ἀνδερσεν ἐν τούτοις δέν εἶνε ἀπλῶς παραμῦθια, ὅπως τὰ γνωστὰ τοῦ Γκριμμ καὶ ἄλλων, ἀναφερόμενα ἀπλῶς εἰς τὸν ἐξωτερικὸν οὐτως εἰπεῖν κόσμον τοῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ, ὑπὸ πέπλον ἑλαφρὸν παραμυθίου, εἶνε ὄλον αἰσθηματικὰ παιδικὰ, γλυκὰ, ἀθάνατα, εἶνε αὐτὴ ἡ παιδικὴ καρδία, καθὼς πάλλει, πρὶν ἀκόμη ἡ ἐπαφὴ μετὰ τὸν ὕλικον κόσμον τὴν μεταβάλλῃ. Μία ἑλαφρὰ μελαγχολία, ποῦ καὶ ποῦ μία εἰρωνεία, γλυκεῖα ὅμως, διὰ τὰ ἐπιγεια, διαπνέει τὰ ἔργα τοῦ Ἀνδερσεν, διότι καὶ αὐτὸς, ὡς τῶσαι καὶ τῶσαι ἄλλαι εὐγενεῖς ὑπάρξεις ἐδῶ-κἀ-τῶ δέν ἔζησεν εὐτυχῆς. Ἐν τούτοις δέν εἶνε βαρῦθυμος καὶ πικρὸς, καὶ ἡ γλυκύτης τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ ὕφους του, ὕφους παιδικῆς καρδίας, θέλγει καὶ μαγεύει πᾶσαν ἄλλην καρδίαν. Ἐγράψεν εἰς γλώσσαν ὄραϊοτάτην, ἀλλ' ἄγνωστον εἰς τὸν πολὺν κόσμον, γλώσσαν ὀμιλουμένην μόνον ἀπὸ 5 ἑκατομύρια ψυχῶν, καὶ ὅμως δεκάδες πολλὰ ἑκατομμύρια εἰς ὄλον τὸν κόσμον ἐνετρώθησαν, ἐντροφούν καὶ θὰ ἐντροφούν εἰς τὰ ἔργα του. Διότι μετεφάσθησαν εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένους γλώσσας, εἰς ἀπειρίαν ἐκδόσεων, χωρὶς ὅμως νὰ κἀμουν πλοῦσιον καὶ τὸν Ἀνδερσεν αὐτὸς ἀπέθανε πτωχός, ὡς ἔζησε καὶ πτωχός, πλοῦσιος μόνον εἰς αἰσθηματικὰ εὐγενῆ καὶ λεπτά.

Πολλοὶ ἐμμήθησαν, ὡς συνήθως συμ-

βαίνει, τὴν νέαν ὁδόν, τὴν ὅποιαν εἰς τὴν παιδικὴν λογοτεχνίαν ἤνοιξεν ὁ Ἀνδερσεν· ἀλλὰ κανεὶς δέν τον ἐπλησίασε κἀν· διότι αὐτὸς μόνον τὰ αἰσθηματικὰ του κατέγραψε, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸν ἐμμουνοτεχνῶσιν.

Εἰς τὴν γλώσσάν μας, ἀπὸ τὰ πολλὰ ἔργα τοῦ Ἀνδερσεν ἔχουν κἀμποσα μεταφρασθῆ, τὰ περισσότερα εἰς τὴν «Διάπλασιν», ἀπὸ τὸν κ. Ἀρ. Κουρτίδην, καὶ ἀπὸ τὸν γράφοντα τὰς γραμμάς ταύτας. Καὶ ἰδιαίτερος ἔχουν ἐκδοθῆ ἀκόμη συλλογαί, τρεῖς καθ' ὅσον γνωρίζω, μία ἐν Σύρω πρὸ ἐτῶν («Ἀπολόγοι τοῦ Ἀνδερσεν»), μία ἐδῶ ὑπὸ τοῦ κ. Βικέλα, καὶ ἄλλη ὑπὸ τοῦ κ. Κουρτίδα, ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν», ἔξαντληθεῖσα.

Ἀλλὰ μία π. ληρης, με εἰχόνας, παρηγορικὴ ἐκδοσις τῶν «Παραμυθίων» του ἐλλείπει ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἐνῶ πολλοὶ ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς γλώσσας. Ἴσως καμμίαν φορὰν ἐπιχειρήσω τὴν ἐκδοσίν της.

Εἰς τὸν κῆπον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ρόζενμποργ, εἰς τὴν Κοπεγχάγην, εἶδα ἐφέτος τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ἀνδερσεν ἀπὸ χαλκόν. Φυσιογνωμία γλυκεῖα, ὀλίγον γωνιώδης· μάτια, ἀντίτυπον τῆς ἀθήρας του ψυχῆς.

Ἐργα τοῦ Ἀνδερσεν. Ἐκτός ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά του (ἐκ τῶν ὁποίων τὸ καλύτερον εἶνε ὁ «Αὐτοσχέδιος Ποιητής»), τὰ δράματά του καὶ τὰ ποιήματα, («τὸ παιδάκι ποῦ πεθαίνει») ἐδη-

σουλλογαί, τρεῖς καθ' ὅσον γνωρίζω, μία ἐν Σύρω πρὸ ἐτῶν («Ἀπολόγοι τοῦ Ἀνδερσεν»), μία ἐδῶ ὑπὸ τοῦ κ. Βικέλα, καὶ ἄλλη ὑπὸ τοῦ κ. Κουρτίδα, ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν», ἔξαντληθεῖσα.

Ἀλλὰ μία π. ληρης, με εἰχόνας, παρηγορικὴ ἐκδοσις τῶν «Παραμυθίων» του ἐλλείπει ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἐνῶ πολλοὶ ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς γλώσσας. Ἴσως καμμίαν φορὰν ἐπιχειρήσω τὴν ἐκδοσίν της.

Εἰς τὸν κῆπον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ρόζενμποργ, εἰς τὴν Κοπεγχάγην, εἶδα ἐφέτος τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ἀνδερσεν ἀπὸ χαλκόν. Φυσιογνωμία γλυκεῖα, ὀλίγον γωνιώδης· μάτια, ἀντίτυπον τῆς ἀθήρας του ψυχῆς.

Ἐργα τοῦ Ἀνδερσεν. Ἐκτός ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά του (ἐκ τῶν ὁποίων τὸ καλύτερον εἶνε ὁ «Αὐτοσχέδιος Ποιητής»), τὰ δράματά του καὶ τὰ ποιήματα, («τὸ παιδάκι ποῦ πεθαίνει») ἐδη-

ΧΑΝΣ Χ. ΑΝΔΕΡΣΕΝ